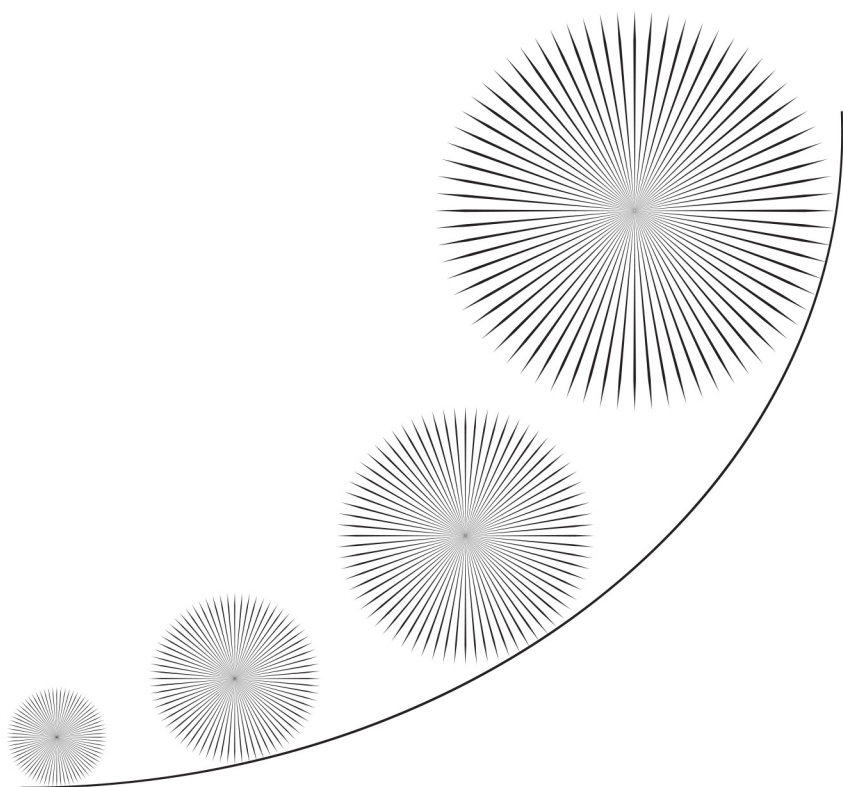

EMIL DINGA

STUDII LIRICE

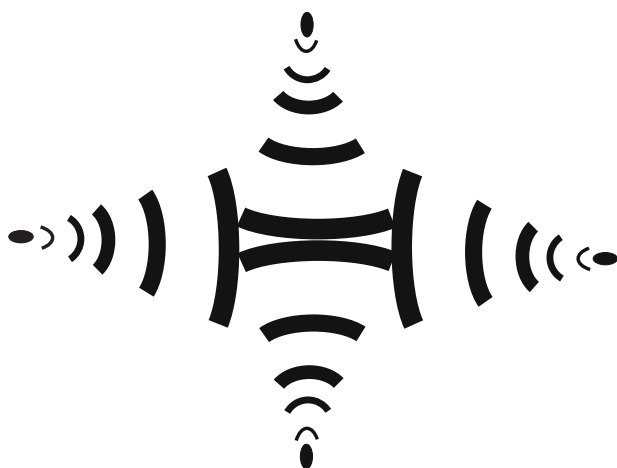
poezii

vol. 1

STUDIUL 1 – ABSENȚĂ

(Absentă) – DESEN

(Absentă) – ECUAȚIE

$$\mathbf{x = 0}$$

(Absență) – VERS ALB

La fel cu
orizontul, absența
crește din propria
parcursere, o
absență azi e mai
largă decât a fost
ea ieri, așadar
te rătăcești mai ușor
în ea.

Rătăcirea în
ceața absenței nu e
propriu-zis o
rătăcire, căci
nu ai fi putut
nicicum să nu te
rătăcești,
absența e la fel
în toate
direcțiile, de aceea
nu poți să nu te
rătăcești, absența
e omogenă, asemeni
neantului sau
morții.

A nu avea o
absență (nicio
absență) înseamnă
a fi murit deja, căci
mori atunci
când nu mai ai
nimic de
căutat.

(Absență) – ANCOTRIB

Ca o zăpadă, timpul se-așterne pe trecut,
(Țărână albă, straniu-așezată pe-un mormânt)
În care nu e nimeni să zacă, petrecut,
Ce din pământ născut e și-ntors e în pământ.

Ce s-a-nvârtit în juru-mi, ce am iscat odată,
(O mică-ncrețitură pe-a lacului oglindă)
Adânc e sub zăpadă, și nimeni, niciodată
Nu va putea, din toate, un înțeles să prindă,

Căci nu-s decât veșminte, ce-s lepădate-acum,
(Cum șarpele de piele se descotorosește)
De călător lăsate-s pe margine de drum,
Dar călătorul însuși, din ele, vezi, lipsește.

(Absență) – SONET

Fantasme nasc, să-mi umple un rece gol, stingher,
Dar toate se destramă, ca aburii ușori
Ce soarele-i ridică, evanescenți, în zori,
Ca să picteze norii imberbi și albi din cer.

Mă-ntreb și-ntreb pământul și timpul, deseori,
Cum zeul prea-puternic, în lume un ungher
Nu a găsit, în care să te-află, efemer,
Ca într-o gară fără de tren și călători.

...Cărări se întretaie, pe care am tot mers.
Ai fost vreodată oare aici și ai plecat?
În iarbă urma ta a trăit și-apoi s-a șters?
Mirosul tău în aer, cândva, a adăstat?
Lipsești din poezia vieții, ca un vers
A cărui rațiune a fost dar a secat.

(Absență) – GLOSĂ

*Un chip fără de formă e-asemeni neființei,
O lipsă de dorință e-un chip al neputinței,
Un loc în care nimeni nu e, e-o-nchipuire,
Un gând nu prinde viață de nu-i o amintire,
Iubire nu există de nu e un prea-plin,
De nu e clipa vie, tot timpul nu-i deplin.*

*Un chip fără de formă e-asemeni neființei,
Căci neființa este ce-i omogen în toate,
Iar prinderea de formă-i temeiul suferinței,
Ce n-are chip și formă, să sufere nu poate.*

*O lipsă de dorință e-un chip al neputinței,
De-aceea zeul lumea a vrut-o ca să fie,
Dar de lipsește-amnarul și cremenea voinței
Nimic nu e-n ființă, nici vie, nici ne-vie.*

*Un loc în care nimeni nu e, e-o-nchipuire
În care poți fantasme să pui, la întâmplare,
Și n-ai, pentru aceasta, hotare de-ngrădire,
Fantasmelor dai viață prin simpla ta suflare.*

*Un gând nu prinde viață de nu-i o amintire,
Căci tot ce ne animă e doar o anamneză,
Arhetipal, platonice, ce-a fost ne dă vestire
Despre povestea veche-ncepută la geneză.*

*Iubire nu există de nu e un prea-plin,
Căci a iubi înseamnă,-n adânc, să dăruiești,
Să umpli o absență, să-i dai viață prin
Prinosul tău, ce-nseamnă, de-acum, c-o locuiești.*

*De nu e clipa vie, tot timpul nu-i deplin,
Un vis e viitorul, trecutul – o fantasmă,
Viața-adevărată se gustă numai din
A clipei *hic et nunc* prea mirabilă mireasmă.*

*De nu e clipa vie, tot timpul nu-i deplin,
Iubire nu există de nu e un prea-plin,
Un gând nu prinde viață de nu-i o amintire,
Un loc în care nimeni nu e, e-o-nchipuire,
O lipsă de dorință e-un chip al neputinței,
Un chip fără de formă e-asemeni neființei.*

(Absență) – RONDEL

*Privirea-mi te caută-n van, în neștire,
Niciunde nu ești, poate doar în privire
Și-n gândul ce chipul ți-l taie-n dorință,
Aieva să fii însă-i peste putință,
Nu-i duh să te-atingă cu-a sa învestire,*

*O formă să-ți dea prin secretă-mpletire
A ta, cea din vis și din veche-amintire.
Extatic rămân, așteptând o sentință –
Privirea-mi te caută-n van, în neștire.*

*Nu ești, nu m-aștepți să-mi aduci izbăvire,
Iar lumea străină și în neclintire
Urmează pe drumul ce-l are-n ființă,
Căci n-are a da nimănui socotință.
Un frig mă cuprinde-ntr-o rea prevestire –
Privirea-mi te caută-n van, în neștire.*

(Absență) – GAZEL

*E oare cu putință să lipsești?
Și-n lumea-n care sunt să nu trăiești?*

*Dar poate tu exiști în altă lume,
Unde mă cauți dar nu mă găsești,*

*Iar căutarea ta mă înfiripă
În forma-n care tu îți amintești.*

*Căci amintirea-i naștere și ea,
A ceea ce în suflet îți dorești.*

*Pământu-i văduvit de-a ta ființă,
Însă în gândurile mele ești.*

(Absență) – CIORCHINE

Am intrat, smerit, în peștera strâmtă, ca o rană nevindecată a muntelui de piatră. Știu că, în urmă cu eoni, aici a stat, înfricoșat pentru viața lui, ascunzându-se, în întunericul de smoală, de prădătorii care-l adulmecau, strămoșul meu. La sfârșit, când a simțit că viața i s-a scurs, s-a așezat, pe o parte, lângă perete, a închis ochii și a așteptat să moară, la fel cu iarba, la fel cu animalele. Zadarnic îl aștept să intre, înfrigorat, privind speriat în toate părțile și căutând o adâncitură a stâncii, în care să se ascundă. De undeva, adânc îngropate de timp, osemintele lui doar stau mărturie și garanție, totodată, pentru o absență perpetuă.

(Absență) – RUBAIAT

E-un gol acolo unde te-aștepți să fie-un plin,
O ne-mplinire unde te-aștepți la un deplin,
Un sorb în locul unui izvor izvoditor,
Tăcere-adâncă-n loc de un cântec cristalin.

(Absență) – HAIKU

Picături de timp
Nu au pe ce să cadă –
Moarte în aer.

(Absentă) – LIMERICK

E o tactică sadea
Să adoarmă pe saltea
Când e rândul său
Să presteze. Zău,
Ce-i făcea de... n-adormea!

(Absentă) – TANKA

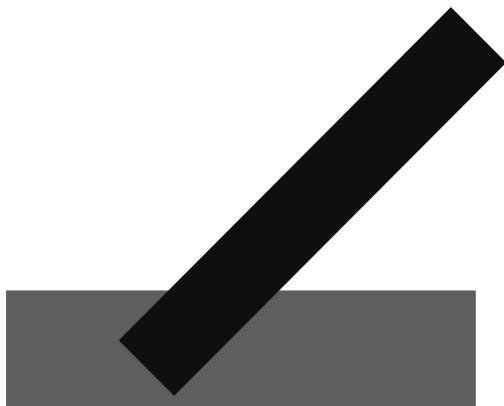
Nu sunt urme nicăieri
C-aș fi fost aici,
Nici de astăzi, nici de ieri,
Nici în cer, nici pe pământ,
Nici în cuib, nici în mormânt.

(Absentă) – CALIGRAMĂ

În rama închisă a timpului meu
Și nu-i nicio treaptă.
Nimic nu m-așteaptă,
Un templu în care nu e niciun zeu,

STUDIUL 2 – AMINTIRE

(Amintire) – DESEN

(Amintire) – ECUAȚIE

$$\mathbf{x} = \mathbf{x}_{-1}$$

(Bătrânețe) – CALIGRAMĂ

S-a petrecut ce-a fost să se petreacă /
Ce a venit cândva, acum pleacă. /
Sub legea cruntă-a ce e necesar /
În sorbul lui se-nchide timpul iar.

(Femeie) – RONDEL

*E-o noapte în care te-ai vrea rătăcit,
Să nu știi nimic, nici de unde-ai venit,
Și nici unde-ajungi, niciun țel, niciun gând,
Doar unul, de-a merge mereu, și mergând,
Să fie un drum fără niciun sfârșit.*

Un dor de-abandon, de a fi absorbit,
De-a fi distrămat și din nou împletit,
Iar timpul să treacă prin tine, curgând,
E-o noapte în care te-ai vrea rătăcit.

Dar poate așa ți s-a fost prorocit,
Să nu poți a fi pe pământ mântuit
Decât prin femeie, prin ea căutând
În-sinele tău, până unde și când
E-o noapte în care te-ai vrea rătăcit.

(Credință) – HAIKU

Din rugăciunea ta,
A sărit un înger
Să-ți deschidă cerul.